

Daniels bok – nummer etthundratolv

Avslöjandet av Ismaels profetiska symbolik: från bågskytt till den som förseglar de 144 000

Jeff Pippenger
2024-03-02

Och Gud var med gossen; och han växte upp och bodde i öknen och blev en bågskytt. 1
Moseboken 21:20.

Ismael blev en bågskytt, vilket är en symbol för krigföring och en symbol för den verkställande dom som riktas mot Rom.

Rösten av dem som flyr och undkommer ut ur Babels land, för att i Sion förkunna hämnden från Herren, vår Gud, hämnden för hans tempel. Kalla samman bågskyttarna mot Babel: alla ni som spänner bågen, lägga er runt omkring det; låt ingen därifrån undkomma. Vedergäll henne efter hennes gärning; gör mot henne efter allt vad hon har gjort. Ty hon har varit övermodig mot Herren, mot Israels Helige. Jeremia 50:28, 29.

Bågskyttarna vedergäller Babylon efter hennes gärning, och den vedergällningen börjar med den snart kommande söndagslagen, med den andra rösten i Uppenbarelseboken kapitel arton, när den progressiva verkställande domen över Babylon börjar.

Och jag hörde en annan röst från himmelen, som sade: Gån ut från henne, mitt folk, så att I icke bliven delaktiga i hennes synder och så att I icke fån av hennes plågor. Ty hennes synder hava nått upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Vedergällen henne såsom hon har vedergällt eder, och given henne dubbelt igen efter hennes gärningar; i den kalk som hon har fyllt skolen I fylla åt henne dubbelt. Så mycket som hon har förhärligat sig själv och levat i vållust, så mycket pina och sorg given henne. Ty hon säger i sitt hjärta: Jag sitter såsom drottning och är icke änka och skall aldrig se någon sorg. Uppenbarelseboken 18:4-7.

Ismael och hans mor Hagar hade hindrats från att ärva förstfödsrätten och blev utdrivna. Så blev avundsjukan islams profetiska drivkraft och krigföringen dess profetiska sysselsättning. Det första omnämnandet innefattar den återhållsamhet som av Sara pålades Ismael och hans mor, och denna ”återhållsamhet” blev ett främsta profetiskt kännetecken för islam genom hela Guds ord och historien. Ismaels efterkommande skulle vara vildmän, vilkas hand var emot var man, och deras vilda egenskap framställs genom den vilda arabiska vildåsnan, av hästsläktet. Så framställs den islamiska krigföringen i det första och det andra ve-ropet såsom krigare ridande på vredgade hästar.

Islam är budskapet i det sena regnet, och det är endast passande att de tre veropen representerar tre särskilda profetiska linjer, ty det sena regnets metodik är ”rad på rad”. När de profetiska kännetecknen i de två första linjerna förs samman, upprättar de den tredje veropets linje. Alla tre profetiska linjerna åskådliggör perioden för de etthundrafyrtiofyatusens besegling. Dessa tre linjer

representerar perioden för det sena regnets utgjutande, ty det sena regnet började stänka när det tredje veropet anlände den 11 september 2001.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

Beseglingens tidsperiod framställdes också genom den period som började den 11 augusti 1840 och slutade med den tredje ängelns ankomst den 22 oktober 1844. Den tidsperioden framställdes också i Habackuks andra kapitel. Millerit rörelsens historia uppfyllde Habackuks andra kapitel, och därigenom började den när ängeln steg ned den 11 augusti 1840, och den slutade när den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844.

Habackuks andra kapitel anger att vid slutet av synen skulle synen ”tala”. I den tredje versen i Uppenbarelsebokens tionde kapitel ropade ängeln (talade) med hög röst, och den 22 oktober 1844 svor (talade) samme ängel att ”någon tid icke mer skall vara”. Habackuks väktare i den första versen av det andra kapitlet är förlagd till den 11 augusti 1840, ty det är då väktarna upphöjer sina röster.

I upproret år 1888, vilket syster White identifierar som representerande ängeln i Uppenbarelseboken arton, som skulle upplysa jorden med sin härlighet, höjde väktarna (Jones och Waggoner) sina ”röster” såsom en basun för att visa Guds folk deras överträdelser, ty deras budskap var budskapet till Laodicea. Den 11 september 2001, vilket förebildades genom historien om 1888, ledde Herren sitt folk i den sista tiden tillbaka till Jeremias gamla stigar, där man inte lyssnade till väktarna. Ängelns nedstigande markerar väktarnas profetiska ankomst.

Den ”röst” som ankom den 11 augusti 1840 förmedlades genom väktarna, och Jeremia fick höra att om han efter sin besvikelse ville återvända till sin tro och förtröstan på Gud, skulle han bli Guds mun. När den syn som hade dröjt till sist anlände den 22 oktober 1844, ”talade” den. Den period i Habackuks andra kapitel, som uppfylldes i milleriternas historia, illustrerar perioden för de etthundrafyrtiofyra tusens besegling.

Det är väsentligt att inse att tiden från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844 åskådliggör beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilket är den period då det sena regnet utgjuts. Detta är väsentligt, ty budskapet om det sena regnet måste identifieras genom metodiken ”rad på rad”. Den särskilda period som utgör beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen framställs upprepade gånger i de profetiska linjerna, och så är även fallet i Habackuk 2, vilket syster White direkt identifierar som uppfyllt i milleriternas historia. Hon lär också upprepade gånger att milleriternas historia upprepas i de etthundrafyrtiofyra tusens historia.

”Invärd i de profetior som de hade betraktat som tillämpliga på tiden för den andra återkomsten fanns undervisning särskilt anpassad till deras tillstånd av ovisshet och spänd förväntan, och som uppmuntrade dem att tålmodigt vänta i tron på att det som nu var dunkelt för deras förstånd i sinom tid skulle göras klart.

”Bland dessa profetior fanns den i Habackuk 2:1–4: ’Jag vill stå på min vaktpost och ställa mig på tornet, och jag vill speja för att se vad Han skall säga till mig, och vad jag skall svara när jag

blir tillrättavisad. Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Ty synen gäller ännu för den bestämda tiden, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli. Se, hans själ som är uppblåst är inte rättskaffens i honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro.'

Redan år 1842 hade den anvisning som gavs i denna profetia, att "skriva synen och göra den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa", föranlett Charles Fitch att utarbeta en profetisk karta för att åskådliggöra synerna i Daniel och Uppenbarelsboken. Utgivningen av denna karta betraktades som en uppfyllelse av den befallning som gavs genom Habackuk. Ingen lade emellertid då märke till att ett skenbart dröjsmål i synens fullbordan — en väntetid — framställs i samma profetia. Efter besvikelsen framstod detta skriftställe som mycket betydelsefullt: "Synen gäller ännu för den bestämda tiden, men till slutet skall den tala och inte ljuga; om den dröjer, så vänta på den, ty den skall förvisso komma, den skall inte utebli.... Den rättfärdige skall leva genom sin tro."

En del av Hesekiels profetia var också en källa till styrka och tröst för de troende: "Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, vad är det för talesätt som ni har i Israels land, när ni säger: Tiden går, och av alla synerna blir det intet? Säg därför till dem: Så säger Herren Gud.... Tiden är nära, då varje syn skall fullbordas.... Ty jag skall tala, och det ord som jag talar skall gå i fullbordan; det skall inte längre fördröjas." "De av Israels hus säger: Den syn han ser gäller dagar långt fram i tiden, och det är om avlägsna tider han profeterar. Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Inget av mina ord skall längre fördröjas, utan det ord som jag har talat skall ske." Hesekiel 12:21–25, 27, 28." Den stora striden, 391–393.

Milleriterna såg inte bara sig själva som uppfyllelsen av liknelsen om de tio jungfrurna och Habackuk kapitel två, utan de leddes också till insikten att den historiska tid då de uppfyllde dessa profetior också var Hesekiels identifiering av just denna samma historia, där "varje syns verkan" skulle fullbordas. Den historiska linje som representerar beseglingen av de etthundafyrtiofyra tusen är den där varje syns verkan fullbordas!

De linjer som representerar tiden för det sena regnet och förseglingen av de etthundafyrtiofyra tusen förs samman för att fastslå att den profetiska historien ofrånkomligen bär Alfas och Omegas signatur.

Milleriternas historia börjar med rösten från ängeln i Uppenbarelsboken tio och slutar med samma röst. Den 11 september 2001 börjar med den första rösten i Uppenbarelsboken arton och slutar med den andra rösten i Uppenbarelsboken arton. Habackuk kapitel två börjar med väktarnas röst och slutar med Jeremias väktares röst. Det första veropet börjar med Muhammed och slutar med Muhammed II. Det andra veropet börjar med de fyra islamska änglarnas frigivande och slutar med islams återhållande.

Den metodik som utgör det sena regnet är Jesajas metodik "rad på rad", och de rader som sammanförs för att identifiera och fastställa det sena regnets budskap bär ofrånkomligen Alfa och Omegas signatur. Det första veropet i Uppenbarelsboken kapitel nio börjar med Muhammed och slutar med Muhammed II. Perioden är indelad i två slags krigföring, där det första utgörs av

oorganiserade angrepp mot Rom som på allvar började med Abubakr, och därefter en period om etthundrafemtio år då islams första organiserade krigföring genomfördes.

De etthundrafemtio åren representeras av tidsprofetian om ”fem månader”. Det andra ve har också en tidsprofetia, vilken omfattar trehundra nittioen år och femton dagar. Eftersom den profetiska strukturen i det första och det andra veet således identifierar slutet med början, innefattar den en åtskillnad mellan beseglingen och en bestämd tidsperiod. Beseglingsprocessen representeras i början av det första veets historia, och den representeras vid slutet av det andra veet.

Det som följer på beseglingen i vers fyra, i det första veet, är de ”fem månaderna” (ett hundra femtio år). De fem månaderna identifieras två gånger, en gång i vers fem och åter i vers tio. Det som föregår beseglingsprocessen från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844 i det andra veet är profetian om ”stunden, dagen, månaden och året” (tre hundra nittioett år och femton dagar), i vers femton. Tillsammans, i en enda sammanhängande linje, börjar och slutar den femte och sjätte basunen med en illustration av beseglingsprocessen.

Som två linjer, tillämpade ”rad på rad”, identifierar de en början och ett slut markerade av Muhammed den förste och Muhammed den andre. ”Rad på rad” identifierar de två åtskilda perioder i varje linje, vilket framgår av att varje linje innefattar en tidsprofetia. I den första veets historia skulle islam ”skada” Rom, och i det andra veet skulle det ”döda” Rom. Det första veet var ett krig med spjut, svärd och pilar, och det andra veet införde krut som beväpning.

”VERS 10. Och de hade stjärtar lika skorpioners, och det fanns gaddar i deras stjärtar; och deras makt var att skada människorna i fem månader. 11. Och de hade en kung över sig, ängeln över avgrunden, vars namn på hebreiska är Abaddon, men på grekiska har han namnet Apollyon.

”Hittills har Keith försett oss med illustrationer av de fem första trumpeterna, sådana de ljuda. Men vi måste nu ta avsked av honom och gå vidare till tillämpningen av det nya inslag i profetian som här introduceras, nämligen de profetiska tidsperioderna.

”Deras makt var att skada människorna i fem månader.—1. Frågan uppstår: Vilka människor var det de skulle skada i fem månader?—Utan tvivel samma människor som de därefter skulle döda (se vers 15): ”den tredje delen av människorna”, eller den tredje delen av det romerska riket — dess grekiska del.

”2. När skulle de börja sitt plågoverk? Den elfte versen besvarar frågan.

”(1) ’De hade en konung över sig.’ Från Muhammeds död och till nära slutet av det trettonde århundradet var muhammedanerna uppdelade i olika fraktioner under flera ledare, utan någon allmän civil regering som sträckte sig över dem alla. Nära slutet av det trettonde århundradet grundade Othman en regering som sedan dess har varit känd som den osmanska regeringen, eller det osmanska riket, vilket växte tills det sträckte sig över alla de främsta muhammedanska stammarna och förenade dem till en enda stor monarki.

”(2) Kungens karaktär. ’Som är avgrundens ängel.’ En ängel betecknar en budbärare, en tjänare, antingen god eller ond, och inte alltid en andlig varelse. ’Avgrundens ängel’, eller

främste tjänare för den religion som kom därifrån när den öppnades. Den religionen är muhammedanismen, och sultanen är dess främste tjänare. 'Sultanen, eller den store seignioren, som han utan åtskillnad kallas, är också högste kalif, eller överstepräst, och förenar i sin person den högsta andliga värdigheten med den högsta världsliga auktoriteten.'—World As It Is, s. 361.

”(3) Hans namn. På hebreiska ”Abaddon”, fördärvaren; på grekiska ”Apollyon”, en som utrotar eller förgör. Genom att ha två olika namn på två språk är det uppenbart att det är maktens karaktär, snarare än dess namn, som avses att framställas. Om så är fallet, är han, såsom det uttrycks på båda språken, en fördärvare. Sådan har alltid den osmanska regeringens karaktär varit.

”Men när företog Othman sitt första angrepp mot det grekiska riket?—Enligt Gibbon, Decline and Fall, etc., 'Othman inträdde först på Nikomedias område den 27 juli 1299.'”

”Beräkningarna hos somliga författare har utgått från antagandet att perioden skulle börja med grundandet av det osmanska riket; men detta är uppenbarligen ett misstag; ty de skulle inte bara ha en kung över sig, utan också plåga människorna i fem månader. Men plågoperioden kunde inte börja före plågoandarnas första angrepp, vilket, såsom ovan anförts, var den 27 juli 1299.

”Den beräkning som följer, grundad på denna utgångspunkt, gjordes och publicerades i ett verk med titeln Kristi andra ankomst, etc., av J. Litch, år 1838.

”Och deras makt var att skada människorna i fem månader.” Så långt sträckte sig deras uppdrag: att plåga genom ständiga härjningar, men inte att politiskt döda dem. ”Fem månader”, trettio dagar på en månad, ger oss ett hundra femtio dagar; och dessa dagar, eftersom de är symboliska, betecknar ett hundra femtio år. Med början den 27 juli 1299 når de ett hundra femtio åren fram till 1449. Under hela denna period var turkarna engagerade i nästan oavbruten krigföring mot det grekiska riket, men utan att ändå erövra det. De lade beslag på och behöll flera av de grekiska provinserna, men ändå upprätthölls grekiskt oberoende i Konstantinopel. Men år 1449, vid slutet av de ett hundra femtio åren, inträdde en förändring, vars historia återfinns under den efterföljande basunen.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.

Uriah Smith citerar Josiah Litchs beräkning av de etthundrafemtio åren, vilka, när de avslutas, utgör en utgångspunkt för profetian om trehundra nittioett år och femton dagar i nästa basun. Med hänvisning till Litchs förutsägelse beträffande dessa två sammanhängande tidsprofetior nedtecknade syster White:

”År 1840 väckte ännu ett märkligt uppfyllande av profetian vidsträckt intresse. Två år tidigare hade Josiah Litch, en av de ledande förkunnarna av den andra ankomsten, publicerat en utläggning av Uppenbarelseboken 9, där han förutsade det osmanska rikets fall. Enligt hans beräkningar skulle denna makt störtas ... den 11 augusti 1840, då den osmanska makten i Konstantinopel kan förväntas bli bruten. Och detta, tror jag, skall visa sig vara fallet.’

”Vid den exakt angivna tiden godtog Turkiet, genom sina ambassadörer, de allierade europeiska makternas beskydd och ställde sig därigenom under de kristna nationernas kontroll.

Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt, blev skaror övertygade om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare, och adventrörelsen fick en underbar drivkraft. Lärda och inflytelserika män förenade sig med Miller, både i att predika och i att offentliggöra hans uppfattningar, och från 1840 till 1844 utbreddes sig verket hastigt.” Den stora striden, 334, 335.

Det första och andra veropet är förbundna genom två sammanlänkade tidsprofetior. Det första veropet börjar med en illustration av beseglingen, och det andra veropet avslutas med historien från den 11 augusti 1840 fram till ljudandet av den sjunde basunen den 22 oktober 1844, vilket också är en illustration av beseglingen. Början och slutet bär Alfas och Omegas signatur, därför att perioden, liksom i den historia där Kristus stadfäste förbundet under en vecka, är indelad i två delar. Den första perioden börjar med den förste Mohammed och slutar med den andre Mohammed. Den andra perioden börjar med ”en röst från de fyra hornen på det gyllene altaret som är inför Gud”, och den slutar med Kristi ”röst”, svärjande ”vid honom som lever i evigheters evighet, som skapade himmelen och det som är däri, och jorden och det som är därpå, och havet och det som är däri, att tiden icke mer skall vara.”

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Varje fråga som Satan kan väcka i sinnet för att skapa tvivel beträffande den storslagna historien om Guds folks färdväg i det förflutna behagar hans sataniska majestät och är en förolämpning mot Gud. Budskapet om Herrens snara ankomst i makt och stor härlighet till vår värld är sanning, och år 1840 höjdes många röster för att förkunna det.” Manuscript Releases, volym 9, 134.